

Mišík s Kovářikem křísili staré časy. Ožila i Blatného Terrestris

17. února 2014 14:00

PRACHATICE Na koncertě v prachatickém Městském divadle spolu vystoupili Vladimír Mišík se svým akustickým projektem ČDG a Miroslav Kovářík, známý recitátor poezie a neúnavný hledač mladých básnických talentů. Při koncertě zazněly texty amerických beatníků, ale i verše Václava Hraběte nebo Ivana Blatného.

[Dalších 6 fotografií v galerii](#)

Kapela hrála Mišíkovy skladby, občas ale hudebníci doprovázeli Kováříkovu recitaci. |
foto: Radek Štěpánek, 5plus2.cz

Bylo to jako návrat hluboko do minulosti. Když na pódiu prachatického Městského divadla začali hrát hudebníci z kapely ČDG v čele s Vladimírem Mišíkem a přidal se k nim i Miroslav Kovářík, mnohým přejel mráz po zádech. A mnozí vydechli údivem, že poezie určitě mrtvá není, hodně ale záleží na tom, jak ji kdo umí říci.

Mišík se svou kapelou hráli své písně, občas zazněl nějaký hit, všichni ale sršeli energií nejvíce, když se zpoza opony vynořil Kovářík a začal dolovat verš za veršem, které už se po chvíli sypaly jako lavina. Tok slov unášel vpřed i hudbu a vše vzájemně plynulo, verše Václava Hraběte, básně z konce života Josefa Kainara a asi vrchol celého večera, rozsáhlá báseň Ivana Blatného Terrestris.

Kovářík ke každé básni ještě stihl uvést okolnosti jejího vzniku a třeba u Blatného se pozastavil i nad jeho osudem, takže i publikum, které o životě významného brněnského básníka předtím mnoho nevědělo, odcházelo navíc obohaceno o důležité souvislosti.

V Prachaticích se odehrál večer podobný těm, které spolu už Mišík s Kováříkem absolvovali mnohokrát a z jednoho jejich záznamu z roku 1996 potom vzniklo i album Reduta Blues.

Miroslav Kovářík

Miroslav Kovářík.

Narodil se v roce 1934. V Litvínově založil Docela malé divadlo, které existovalo sedm let. Jako první představil scénicky v roce 1966 poezii Václava Hraběte. Mezi lety 1968 - 1992 působil jako konferenciér folkových pořadů Porta. Od roku 1976 je autorem a moderátorem klubového pořadu Zelené peří, které mezi lety 1993 - 2011 existovalo i v rozhlasové verzi na stanici Český rozhlas 2 Praha a stále pomáhá prosazovat se mladým začínajícím autorům. Letos v březnu vydá knihu svých juvenilií v jihlavském nakladatelství Adolescent.

"Nemáme nikdy nic dopředu připravené, žádný playlist, jen víme, kolik skladem zhruba umíme. No, a pak někdo začne a ostatní se k němu přidávají, až z toho vznikne taková kumulace energie," popsal po vystoupení Miroslav Kovářík, dnes už osmdesátiletý interpret oblíbených básníků.

Prozradil ale také, že zanedlouho vydá svou vlastní knihu poezie v jihlavském nakladatelství Adolescent.

Kdy vám naposledy nějaké básně vyšly?

V devadesátých letech, kdy díky Pavlu Dostálovi vyšly některé texty, které jsme hrávali v našem divadélku. To, co vyjde teď v nakladatelství Aleše Kauera budou mé juvenilie, které jsem psal na vojně a vydal je kdysi samizdatově v několika kopiích. Bude se to jmenovat Ovoce noční.

Adolescent je nakladatelství, které vydává hlavně bibliofilie. Jaký tedy bude náklad?

Myslím, že asi v padesáti kusech. Čím méně těch knížek bude, tím budou vzácnější.

A kdy se tedy můžeme těšit na vydání?

Už jsem dostal korektury, takže už v březnu. Jsem rád, že se na tohle období mého života nezapomnělo, ty básně jsem psal v padesátých letech a já netušil, že se k téhle kapitole někdy vrátím.

Jak jste prožíval vojenskou službu?

Naštěstí jsem tam měl s sebou básníky, kteří mě inspirovali. Ve vojenské knihovně v kasárnách v Martině jsem například objevil Walta Whitmana, vydání z roku 1955, kde bylo napsáno: Pouze pro příslušníky Československých ozbrojených sil a já jsem valil oči, co ti vojáci mohou také číst. Byly tam třeba verše: moje láska patří stejně senátorovi jako prostitutce nebo "vzdorujte mnoho, poslouchajte málo". To mi pomohlo, abych tu dvouletou službu přežil. Nechci říci, že by to bylo ponížení, ale podřízení vůči všemu.

Na pódiu jste mluvili o nahrávce Reduta Blues, která je poměrně nová, vyšla loni. Kdy ale začala vaše spolupráce s Vladimírem Mišíkem?

Dostali jsme se k sobě koncem sedmdesátých let, kdy už měl Vladimír zhudebněné ty nejznámější básně od Hraběte. Tehdy jsme chystali desku k výročí úmrtí Václava Hraběte, dokonce jsme ji i v Malostranské besedě nahráli, ale potom nám ji zlý cenzor v Supraphonu zaškrtil, takže mohla vyjít až kolem revoluce, pod jménem Pár tónů které přebývají, už u Pantonu, Supraphon už pro nás nebyl partnerem. V tu dobu vyšel v Československém spisovateli i soubor textů Hraběte, tehdy v nákladu třiatřicet tisíc kusů. To dnes zní jako čirá fantazie.

Jak dlouho se na své koncerty připravujete?

Nemáme nic pevného, ale jsme kdokoli připraveni se prolnout. Já nabízím texty, kluci hrají hudbu. Například ta Terrestis, to není nic připraveného. To je pocitová hudba, všichni se přidají a má to sílu. Mám rád básně, které se opírají o dech, o rytmus dechu.

Spousta lidí se diví, kolik toho umíte recitovat jen tak z hlavy. Jak to zvládáte?

Ta dnešní porce byla asi čtvrtina z toho, co recituji. Nezazněly třeba Ortenovy Elegie a mnoho dalšího. Mám radost, že s tou pamětí to ještě u mě není tak hrozné, i když člověk si to samozřejmě musí opakovat. Ale ty básně se mnou žijí, mám je v sobě.

Jasně, tak se dostáváme k důležité otázce. Jak se v dnešní době žije člověku, který se vlastně živí recitací poezie?

Jistě, poezie dnes není rentabilní pro rádia, snad možná pro televizní stanici Art, ale je toho málo. Poezie je něco, co mizí. Naše generace například ještě zažila recitační sbory, kdy se recitoval třeba Wolker. To zaniklo. Ale přišlo něco jiného. Jako náhražku tohoto vnímám třeba slam poetry. Ty básně, které jsou osudově propojené s životem, ale chybí.

Mluvil jste o slam poetry. Ať se na mě její interpreti nezlobí, ale kvalita jejich textů zkrátka není na úrovni třeba Blatného Terrestris - a snad ani být nemůže.

Potřebují totiž kouzlo okamžiku, aby byli výjimeční. Neměla by to být exhibice, což ale většinou je. A někdy to má lepší, jindy horší úroveň. Ale ano, ty básně, které recituji já, jsou závazné texty, které do sebe člověk musí chtít vstřebat a něco si z nich vzít. Ale nechci, aby to znělo tak, že slam poetry pohrdám, to vůbec ne!

A co třeba vaše Zelené peří? Myslíte si, že by se někdy mohlo vrátit do rádia?

Přiznávám, že já už bych asi do toho nešel, je mi osmdesát let (smích). Ale znám lidi, kteří by o to zájem měli. Jenže v rádiu se to smrštilo jen na Vltavu - a to je málo. I když třeba rádio Wave dělá solidní spojení chill - outové hudby a poezie. Něco takového bych třeba dělal rád, být mi o pár desítek let méně.

Autor: [Radek Štěpánek](#)

Kam dál?

- [Mišík s Kovářikem propojí v divadle hudbu s poezií](#)
- **Další články k tématu:** [Prachaticko](#), [Jihočeský kraj](#), [Kultura](#), [Zprávy](#)

Galerie fotek z představení:

http://jihocesky-kraj.5plus2.cz/koncert-vladimira-misika-a-cdg-v-prachaticich-fnp-prachatice.aspx?c=A140217_125004_ppd-prachatice_p2rek